

IJDELTUITJE
DOOR
HERMANNA.

Moeder maakte nieuwe neteldoeksche gordijnen voor de serre; daar kwamen kleine koperen ringetjes aan. Een bakje-vol had moeder bij zich staan; ze nam er telkens één uit en naaide 't vlug aan 't lichte, dunne goedje.

Jopie zat op een laag bankje bij moeder met haar pop op den schoot; die zou ze uitkleeden, maar ze vorderde er niet hard mee. Gedurig moest ze naar de mooie, blinkende ringetjes kijken; zoo'n hoop had moeder er!

Jopie zou er dolgraag even een van aan haar vinger hebben gepast, als zij zich niet voor moeder geschaamd had. Pas nog had ze haar om een ringetje gevraagd, een ècht ringetje natuurlijk, zoals Lina, die op school naast haar zat, er een op haar jaardag had gekregen. Moeder had er evenwel niets van willen weten. Lachend had ze Jopie een kleine ijdel-tuit genoemd en broer Piet, die er bij was ge-

EN

weest toen Jopie 't vroeg, had haar duchtig geplaagd en gezegd, dat ze maar aan 't rijmpje moest denken: „Al draagt een aap een gouden ring, hij blijft toch maar een leelijk ding.”

Wat was ze toen kwaad op Piet geworden! Als een aap zag zij er toch lang niet uit! Jopie had haar krullen naar achteren geschud en dien dag had moeder haar meer dan ooit moeten vermanen niet in den spiegel te kijken.